

де на себе си, а после пакъ го биели да върви. Плачелъ, клетникътъ: молилъ да го убиятъ — смѣяли му се. Като стигнали къмъ конака, въстаникътъ намѣрилъ единъ камъкъ, събралъ всичкитѣ си сили, поизправилъ се, хвърлилъ и ударилъ юзбашията въ главата. Тогава го убили. Намушкали го съ касатуритѣ и го оставили да лежи въ локва кръвъ на улицата предъ конака.

Страхотии . . .

Детето разказваше съ широки уплашени очи, едва подвижвайки напуканитѣ си отъ страхъ устнички, а баба Тонка слушаше. Когато чуваше за отръзанитѣ глави, тя изпитателно поглеждаше дъщеря си и питаше:

— Не позна ли нѣкоя глава, а? Да си видѣла главата на батя си Петра, я на батя си Ангела, а?

— Не, не! — отговаряше детето изтръпнало.

Тогава баба Тонка зашепваше молитва. Нѣкаква страшна дива молитва, отъ която коситѣ побѣляватъ, една молитва, която прилича на проклятие, но която въ турско време е наистина молба за милостъ:

— Моля ти се, Богородице Дево, да не хващатъ децата ми живи. Да ги убиятъ въ Балкана, тамъ да останатъ на соколитѣ и вълцитѣ — само живи да не паднатъ въ ржцетѣ на звѣроветѣ. Смили се, Майко Богородице!

Вънъ лѣтната вечеръ се спускаше неусѣтно тихо—сивосиня и мека, като крило на горска гургулица. Лекъ влаженъ вѣтъръ подухваше отъ Дунава, шумѣше въ храститѣ край брѣга, подсвиркуваше нехайно въ листата на дърветата.